

פשוט. עשיתי קורס מאמני קיק-בוקס במ" כון וינגייט, אבל האמת היא שתכל'ס אתה לא לומד שם כלום. הלימודים במכון כאן והעבור דה היומיומית הם הרבה יותר רציניים. העבודה במציאות לא דומה ללימודים בוינגייט".

קשה למצוא אצל רותם רגעי משבר. לא לחינם היא מגדירה את עצמה "לוחמת", ולא סתם "מתאגרפת". אם מחפשים ממש טוב, נראה שרגע המשבר הגדול היה דווקא בארץ. "אחרי הקרב הראשון שלי בישראל ניצחתי את האלופה. הגעתי 'ירוקה' לגמרי, בלי ני- סיון, עלייתי מולה לקרב של איגרוף תאילנדי ופשוט הורדתי עליה מכות מטורפות. חשבתי שאם זה ככה, אז מה הטעם? אחרי הניצחון הזה, אף מאמן בארץ לא רצה להעלות חניכות שלו מולי, וזה די גרם לי למשבר. חשבתי אולי לוותר. האופציה הייתה לעבור לחו"ל ולרדת באמת מה אני שווה".

אף פעם לא חטפת מכות כאלה שגרמו לך לחשוב "מה אני צריכה את זה"?

"לא. חטפתי בחיים פצצות שאתה לא תאמיני. בטקס החניכה שלי בהולנד האכילו אותי את המזון, דפקו לי את הראש בכל פינה אפשרית. היה קיר במכון ורחפו אותי אליו ועד שלא נפלתי לרצפה, לא עזבו אותי. אם הייתי נשברת אז, המכון לא היה מקום בשבילי. שברתי גם את עצם החזה, את האף, קרעתי את עור התוף ונקרעו לי שרירים שונים. חזרתי הביתה כמה פעמים עם פנסים בעין, אבל זה חלק מהעניין. אני מקבלת את המכות האלה באהבה. אם קיבלתי בעיטה לראש, זה בגללי, עשיתי טעות וחטפתי על זה. אם הייתי נשברת מכל מכה או פציעה, לא הייתי לוחמת והזירה לא הייתה המקום בשבילי. בחיים לא חשבתי להישבר אחרי מכות".

את לוקחת בחשבון אפשרות של מוות בזירה?

"אני יודעת שאני יכולה למות בזירה, ואין לי בעיה עם זה. לפני קרב אני דואגת שהכל יהיה מסודר, שבמקרה ויאשפזו אותי בבית חולים, המאמן שלי יודע בדיוק מה לעשות. השור תפה שלי יודעת למי להתקשר ואיפה הדרך שלי. אני דואגת גם למקרים הכי גרועים שיכולים להיות".

עיר הגברים

בינינו, את לא ממש נראית לי כמו אחת שהמקצוע שלה זה לתת מכות.

"אני בחורה שעוסקת במקצוע של גברים, ומבחינת הישראלים אני ישר לסבית, 'בחוריי' לה, שמנה ומכוערת שאוהבת רק מכות. מביחנת הישראלים, זה ברור שאני אוהבת סאדו ומאזו. בחיך, הכל סטיגמות. אתה יודע איזה הצעות אני מקבלת בפייסבוק? לא ירשו לך לכתוב את זה בעיתון. יש הצעות מאנשים

"רבע שעה רק בכיתי. אלופת עולם זה חתיכת טייטל. כולם קפצו עליי מרוב שמחה ואני רק בוכה כמו ילדה קטנה ילדה קטנה מהתרגשות. שהגשמת את ידעתי החלום שלי"

עדי רותם. "קראו לי כאן 'הורדייה' קטנה' ועוד כל מיני כינויים"

שרוצים להיכנס איתי לזירה רק כדי לחטוף ממני מכות, כי זה מחרמן אותם".

והי זה דווקא נשמע חוויה מאתגרת ללכת מכותר עם אלופת עולם.

"ואם הייתי אלופת העולם בריצה ל-100 מטר, היית רוצה להתחרות איתי? הרי הייתי מסיימת לפני שהיית מתחיל את הריצה. מה הקטע הזה של לרצות להיכנס איתי לזירה? אם מישהו אלוף הארץ בזריקת כדור ברזל, היית מתחרה איתו סתם ככה? ברור לי שלא".

אז איך את מסבירה את ההצעות שאת מקבלת?

"אני אטרקציה, ואני יודעת את זה. אני בלונדינית חייכנית, לא נראית כמו מתאגרפת. אני האנטיזה לצורה בה הספורט הזה נתפס אצל אנשים. אתה שומע על אלופת העולם באיגרוף, ופתאום באה בלונדינית קטנה. זה די מפתיע. אני גם מבינה שאני מעדיפה ניגון בקטע של שיווק. לשים אותי על הפורסטר של ערב קרבות זה משהו מרענן. לא גבר גדול, אלא בלונדינית קטנה. בכלל, גברים רוצים לברוק אותי, להוכיח לעצמם שהם יותר

טובים. אני מתחרה לפי משקל של פחות מ-52 ק"ג, עם חוקים והכל, וזה המקצוע שלי, העבודה שלי. זה פשוט מדליק אותם בקטע מיני. אנשים חולים, חבל על הזמן".

הסכמת פעם להצעה כזאת? להיכנס לזירה עם מישהו לא מקצועי?

"השתגעתי? למה שאסכים? זו העבודה שלי. כמו שאני לא אלך להתמודד מול אלוף העולם בסקי, ככה אני לא אתן לאנשים סתם להיכנס איתי לזירה, זה מגוחך".

מנקה בתים

קריירת הלחימה של רותם בישראל נתקעה, כאמור, מיד אחרי הקרב הראשון. היא הגיעה לצומת דרכים בו הייתה צריכה לבחור בין מעבר לאימוץ ופרישה מהחיים המקצועיים, לבין ניסיון להמשיך את הקריירה כלוחמת. "גרמתי לקריירה שלי להתקדם", היא מסבירה. "גם המאמן שלי בארץ, אבנר שלום, עבר מסלול דומה כשנסע להתאמן בהולנד, והוא המליץ לי להגיע להתאמן אצל איוון היפוליט. אחרי כמה אימונים שאלתי את היפוליט אם אני יכולה להגיע רחוק, והוא אמר שכן. חזרתי הביתה, מכרתי את הרכב והדירה, עזבתי הכל, ארזתי תיק והגעתי לכאן".

אבל גם פה את לא ממש מלקקת דבש.

"נכון. לצערי אין לי ספונסרים, אז אני צריכה להתפרנס גם מעבודות צדדיות. אני מנקה כאן בתים וזה אחלה כסף. גיהצתי חור לצות לאנשים, עשיתי הכל כדי להמשיך את החלום שלי".

הלו, את אלופת עולם. מה את מנקה בתים?

"ברור שזה אבסורד. אני מקבלת עזרה מאגודת 'אילת', ההתאחדות הישראלית לספורט לא אולימפי, ומההורים, אבל זה לא מספיק, בטח לא לרמות הגבוהות בהן אני מתאמנת. הגעתי לכאן כדי להפוך למקצוענית, לא כי אני אוהבת את הולנד או בשביל לחפש הולנדים חתיכים. באתי לצבור ניסיון ולקחת אלתי פות עולם, רק בשביל זה הגעתי".

איך קיבלו אותך כאן בהתחלה?

"קראו לי כאן 'הורדייה' קטנה' ועוד כל מיני כינויים. חלק בצחוק, חלק בהעלבות. במכון יש בעיקר מוסלמים וסורינאמים. אחוז הלבנים הוא קטן ואחוז הנשים הלבנות עוד יותר קטן. זה עולם אחר. בהתחלה לא הבינו אותי ולא התייחסו יותר מדי יפה, אבל הבנתי שזה ייקח זמן עד שיקבלו אותי. זה מכון שמגיעים אליו מכל העולם, כולם רוצים להיות לוחמים ולוקחים כאן בעירבון מוגבל את האנשים החדשים".

איך הסתדרת?

"כשרק הגעתי נהגתי לישון בהוסטלים יחד עם עוד שבעה אנשים בחדר. חלק מהם עישנו סמים, חלק היו מסטולים מאלכוהול. הייתי מגיפה מהאימונים וצריכה את המקום שלי, ולא היה

52 קילו בייבי

